

התאמות איטיות

דבל נסח שחוורים צריכים להיות מוחשיים אליו הוא הכרת הילע עם תכונתי הפסיכיות. אין יلد זומה להברא. אם החווים אינם יודעים אזן, ומיהימנסיםليل' כוותה שאן לו – החווים והعمل שם משקיעים לא יהיה מכון כלל אל אותו ילד.

"חורך לנער על פֵן דורך", גס כי יוקין לא יסור ממנה" (משל כב, ח). אם ברצונו לחורך לד', עלי להתחבון ולבודק מה היה דברו האישית של הילך הזה עצמו.

דבר מוכן וזה שיטת הבנה צריכה כדי טיפול אחר מאשר שיש ההפוטר. אך מבדל שיש במנת וxin תפוחים, ונעניק לשינויים טיפול זהה, לפחות אחד מהם לא יכול טוב, ואולי שינויים גם אחד לא יעצמתו פרי. כך גם עם ילדיים. אני חхиיב לדעת מה זה ההכנות אומיניות של האילן ולמהו נדרש בכך. הורג'יאן אומר על

פרק זה:
חנוך לנער על פי דרכך, כשהוא עד נער, ואנו גם
בשיקום לא תירור ממנה. השעינט כי האות א' לא יאפשר לו
לשבור דודן, כלומר מולא שטולן בו...
הויה מסביר שיש דברים שאפשר לשנות. זאת
אמרות שמתבססות – מוגבלות.

לוזמאן: לא שוכנו לנוות וטראם בטענה. איז איפאש להפוך ילד כהו לילד שישוב על הפהר עשרים שעות ביום. אם מכווןינו אותו כך – מקללים את הילד, או מאבדים אותו. חילז חילז אחריך בדרכ' משלה, עושה מה שעלה ב דעתו, רוחק ממה שהחכו לנו התורים.

סונז'ה אונן כהן - גור מילר וויליאם דיקט

(13)

“(4) י “טוב אהירת דבר מראשיתו”, זוכן שהוא טוב מראשיתו (כלומר טוב יותר מאשר דבר רק אם טוב הוא מראשינו).

" טוב אחרית דבר מריאשיהו, בזkan שהוא טוב מראשינו (כלומר טוב יותר
דבר רק אם טוב הוא ממשיתן).
וכי הוה המעשה: (כך מס' אליעש בן אביה) אמרו ابو מגדולין ירושלים היה,
בימ' ר' יוסטיל למלואו (ר' יוסטיל נודע וירושלמי והשיכן בבית אחד ודלא')
אליעזר ולר' יהושע בכיתה אמר: מן האכלן שוחן שון סטפחון ורכךון (כונן
של החומרים האכלו ורכחו) אמר: עד דאלען עסיך בדריד�ו ועסוק אין בידין,
ישבו ונגעסוך בדברי תורה. יודה אש של השם והקפה אותה.
אמר להן אמרה, גברין מה באכם לשונך בתי. אמרו לו וה שולס אל זשכין
הינו וחוזין בדברי תורה, מורה לנכאים ומגבירים, לנתבים והז הדברים
שזהים כהונתיהם הסיני, לא באש ניתנו: אמר להן הוואיל וכך היה קונה של תורה,
אם ית' קירkit הבן הזה, מורה לאין מפישיש". (תנ"ש שם, ד"ה ישבו בנים שובביס'
ענ"י ירושלים בגיגין פ"ב ה"א)
אביהו, אביו של אליעש מתרפעל: מי שלמד תורה יכול להוריד אש ממשים!! זה
לוחה של תורה!! אם כן, את הילד הזה אני מפרש לתורה.

גס אם האבא איננו תלמיד חכם, אם הוא קובל עיתים לתורה הרי שהילדים סופרים ערכיהם של אהבת תורה ויר"ש. נכוון, אבא איננו יושב כל היום ולומד אבל יש לו ברחותא, ש לו דף יומי, הוא נשאר לשעור אחריה התפילה, את זה והראת הילד. לא מספיק לומר "הלוואי והבן של לי היה בן תורה", צריך שהאבא עצמו מבפפיים.

נעם מהינגד

“בָּם מְרֻדָּתֶךָ אַתָּה בְּלֹבֵן שֶׁל אֲדֹם יוֹתֵר מִכְמָה מֶלֶךְ יְהוּנָה וְבְּרוּכָה זָהָר.”

כואן הורען חוץ¹⁵ נעם דורך הינען, כי לא מהלומות חרוץ האדים כי א' בדריכי נעם. והיראה האמיטית הלא ריאת תרומותה הבהא מצירוף האחבה הנאננה. ועד הומניא האחרונין לא ירדדו חכמי הפוגנויא לות, והדי' דורך חינוכם רק במקל חובלין¹⁶, עד הימים האלו שהנסיות הרבות וחוכחות להשליכו את אשר הורו לנו חוץ' רוחת קדש.

ר' לוי אמר יוצר מאה מלקיות שנאמר תורה עורה מבין מהכות בסיל מאה ר' נאות שחשוף ר' לוי על דברי רבינו הירחן הקודמים אמר יוצר מאה מלקיות דיש שני עניינים בהינן המוסרי ש חינוך תמיינן להרגלן [ט] את האדם במפעלים טובות ויש חינוך פתאומי מקרי בשעה שאין דוגמא שמר מדרכו היישר ונוח לחוכמו.

זהה רבי יוחנן יותר מכך מה מקומית, הוכננו שהוא טוב לחשתול שתהיה החודרכה המוסרית בא בהמוחון מצד שכלו והכרתו בתמימותו, יותר מalto נכו^{עלי"ז} נחכמו לסור מרע בכל וללכט בדרכ טובים.

וירש לקיש יותר ממה מאה מלקיות, הכהונה אפלו בשעת החינוך המקרִי, כי החשיות דרכו בחטא ופשע חמור שראו ללקות מה מלקיות, האופן היינור גדול במוכלים בעד פשעם לפַי הנוגע מדרך החינוך, גם על זה יפה המרדות השכלתי, כי הינץ' וחשלין שבאים אייר גם מוחשי באלאות שכבר עשו דרכם. רק החובב להעלהותם במעלת נמנומי, שייח' רואויים להカリ ערך המרדות שבלב.

וילך בבית מנוחה ותזכורת תמידית להורים: דעו לכלם
שאתם צורכים להנתן כמו אנשים שהקב"ה נון לחם
בונם, ורשותם אורה לאמור אליהם:

בקבוץ, וחוזק ייל סופר אמונה ממש מיניקו. וכך' כל כ' שיש לו יכולת ביבת רוחה את זאת במו עיווי. כאשר אכן מבקרים ברוחה ראשונה, או ברכבת חמוץ, אם איןכם ממלמים את חרכת באומן לא ברוח, אלא עזומים את העיניים ומבקרים בג'ול רס, בצחורה ברוחות, אפשר לראות את התיעוק מונבן בעיניות סקרניות, שקב אחורי המבוגרים ד' משך את תשומת לבו התיעוק רול ליראות את המבוגרים מדברים ביחסם. אבא מדבר עם אמא, אמא מדברת עם התינוק הנזולות התקפנוי, זה מדבר וזה משב. אונס מדברים ביחסם. כאן התיעוק מבחן שמדוברים בכובד, ואיתו רוחה עם מי מדבריהם. וזה רוחה שמדוברים בכובד, ג' ראש, עזומים את העיניים ומתריצים, ולא שומעים שוט דבר אחר באתו זמן. מדוברים עם משיחו מתירוצים, ולא שומעים שוט דבר שאנן רואים אותו. כאן מתרגל הילד לאמונה. הילד מתרגל, דבר אומן תההכתי, שאפשר לדבר אל משיחו אכן רואים אומן. זו סוד אמונה, והוא לד סופר אותו — אם הוא אכן

רואה את הבכורה בגדותיו הנקשן. צריך לברך בקהל רם, במתינות ובכמה. כך צריך לעשות האודם מעד עצמו, וכך צריך לעשות מצד חינוך הילדיים. הדבר הזה שותל אמונה ביל. על אף שאין לנו מושג מה שותל אמונה בדורותינו ואנו בדור